

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.175/2025/11. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Sasvári Attila ügyvéd ügyintézésével eljáró Sasvári Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt I. rendű felperes neve I. rendű és II. rendű felperes neve II. rendű (mindketten: cím) felpereseknek – a dr. Cserba Attila ügyvéd ügyintézésével eljáró Miskolci 2. számú Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt I. rendű alperes neve (cím) I. rendű és a dr. Tóth Richárd ügyvéd (cím) által képviselt II. rendű alperes neve (cím), II. rendű, III. rendű alperes neve (cím) III. rendű és a IV. rendű alperes neve (cím) IV. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt folyamatban lévő perben a Miskolci Törvényszék 25.P.20.309/2024/43. számú ítélete ellen a felperes által 44. sorszám alatt benyújtott fellebbezés és a II-IV. rendű alperesek által Pf.5. alatt benyújtott csatlakozó fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja és a felperesek által egyetemlegesen a II-IV. rendű alperesek javára fizetendő elsőfokú perköltség összegét személyenként 4 550 000 (négy millió-ötszázötvenezer) forintba felemeli; ezt meghaladóan helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az I. rendű alperesnek az általános forgalmi adó összegét is tartalmazó 2 889 250 (kétf millió-nyolcszáznyolcvankilencezer-kétszázötven) forint, a II-IV. rendű alpereseknek személyenként 2 402 992 (kétf millió-négy százkétszáz kilencszáz kilencvenkét) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 2 500 000 (kétf millió-ötszáz ezer) forint illeték az állam terhére marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] Az I. rendű alperes felszámolását a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiuma 4.Fpk.01-10-00..... szám alatti végzéssel rendelte el, a felszámolás kezdő időpontja 2011. napja volt, amely időpontban – a gazdasági társaság1, 'tulajdonos1 neve' és 'tulajdonos2 neve' mellett – a felperesek is az I. rendű alperes tagjai voltak. Az I. rendű alperes vagyonába tartozott a 'város neve', belterület 'helyrajzi szám' helyrajzi szám alatt felvett, természetben 'ingatlan címe' szám alatti ingatlan (a továbbiakban: perbeli ingatlan).

[2] 2022. június 21. napján a felperesek, továbbá 'tulajdonos1 neve' és 'tulajdonos2 neve' eladóként üzletrész adásvételi szerződést kötöttek, amelyben az I. rendű alperesben fennálló üzletrészüket a gazdasági társaság2 és 'vevő neve' vevők részére ruházták át.

[3] Az I. rendű alperes felszámolója a perbeli ingatlan értékesítése érdekében nyilvános pályázati felhívást tett közzé, amelyre a II. rendű alperes érvényes pályázatot nyújtott be, amelyet az eladó nyertes pályázatként elfogadott. Ezt követően a 2023. január 11. napján megkötött adásvételi szerződéssel az I. rendű alperes 235 000 000 forint vételár ellenében eladta a perbeli ingatlant a II. rendű alperesnek. A II. rendű alperes a vételárat a IV. rendű alperestől felvett 235 000 000 forint kölcsönből fizette meg. A IV. rendű alperes javára a kölcsönszerződésből eredő követelés biztosítására az ingatlan-nyilvántartásba jelzálogjogot, vételi jogot, továbbá elidegenítési és terhelési tilalmat jegyezték be.

[4] A perbeli ingatlant a II. rendű alperes 2023. szeptember 15. napján kelt szerződéssel apportszolgáltatásként a III. rendű alperes tulajdonába adta az ezen a napon a III. rendű alperes rendkívüli taggyűlése által elhatározott nem pénzbeli vagyoni hozzájárulás szolgáltatásával megvalósuló tőkeemelés keretében, 235 000 000 forint értékben.

[5] A Fővárosi Törvényszék Cégbírósága 2024. napján kelt Cg.01-09-...../93. számú végzése az I. rendű alperes tagjai közül törölte többek között az I. és a II. rendű felperest és tagként bejegyezte 'vevő neve'-t és a gazdasági társaság2-t.

[6] A felperesek pontosított kereseti kérelmükben kérték annak megállapítását, hogy az I. és a II. rendű alperes által 2023. január 11. napján a perbeli ingatlanra kötött adásvételi szerződés semmis a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:95. §-a alapján. A Ptk. 6:108. § (1) bekezdése alapján kérték az érvénytelenség jogkövetkezményeként az eredeti szerződéskötést megelőző állapot helyreállítását akként, hogy az ingatlan 1/1 tulajdoni arányban az I. rendű alperes tulajdonát képezze, míg a III. rendű alperes részére a teljesített 235 000 000 forint vételár visszafizetésére köteles a jogerőre emelkedés időpontjából számított 30 napon belül. A tulajdonjog visszajegyzése érdekében kérték megkeresni az ingatlan-nyilvántartást vezető hatóságot. Amennyiben a szerződés nem nyilvánítható érvényessé és a szerződéskötés előtti, eredeti állapot helyreállítására nincs lehetőség, úgy a Ptk. 6:113.§ (1) bekezdése alapján kérték a III. rendű alperest kötelezni az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás ellenértékének pénzbeli megtérítésére 235 000 000 forint összegben. Kérték továbbá annak a megállapítását, hogy a II. rendű és a III. rendű alperesek között létrejött apport szerződés a Ptk. 5:39.§ (1) bekezdése, valamint a Ptk. 6:95. §-a alapján semmis; továbbá kérték a IV. rendű alperes kötelezését a tulajdonváltozások ingatlan-nyilvántartási átvezetésének a tüzésére. A felperesek módosított keresetükben továbbá az adásvételi szerződés érvénytelenségének a megállapítását annak jóerkölsbe ütközése miatt is kérték és az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérték az ingatlanra az I. rendű alperes tulajdonjogának visszajegyzését, valamint az I. rendű alperes kötelezését 235 000 000 forint vételárnak a III. rendű alperes javára történő megfizetésre. Ezen kereseti kérelem tüzésére kérték kötelezni a II-IV. rendű alpereseket. Az adásvételi szerződés érvénytelenségét állították arra hivatkozva is, hogy az adásvételi szerződés megkötésekor a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 45/A. §-a alapján a felszámolási eljárásnak nem lett volna helye; a felszámoló helyett az ügyvezetőnek kellett volna képviselnie a társaságot a Ptk. 3:112. § (1) és (2) bekezdései és a 3:116.§-a alapján. A felszámoló a Ptk. 6:11. § (1) bekezdése és 6:14. § (1) és (2) bekezdései alapján álképviselő volt, akinek a tevékenységét nem hagyták jóvá a tagok, azaz a felperesek. Kérték az I-III. rendű alpereseket egyetemlegesen kötelezni a perrel felmerült perköltségük viselésére.

[7] Érvelésük szerint az üzletrész adásvételi szerződés hatálybalépéséhez arra volt szükség, hogy az I. rendű alperes ténylegesen, a teljesítési jog hatályával megkapja azt a pénzüsszeget, amelyből a hitelezők követelését és a felszámolási költségeket is kifizetheti. Előbb azt állították, hogy e feltétel nem teljesült, a szerződés ekként nem lépett hatályba, keresetükre a Fővárosi Ítélőtábla a 10.Gf.40.163/2023/4. számú másodfokú ítéletével az I. rendű alperes tagjaként bejegyzett gazdasági társaság2 és 'vevő neve' törlését rendelte el, így a felperesek továbbra is az I. rendű alperes tagjai. Az ingatlan értékesítése ezért oly módon történt, hogy az eladó tagjaiként nem a tényleges tagok voltak bejegyezve, ezért az a Ptk. 6:95. § (1) bekezdése alapján érvénytelen. A társaság tagjai, az I. és a II. rendű felperesek a vételárból nem részesültek, az adásvételi szerződés megkötéséhez szükséges tagi hozzájárulást nem adták meg. Az apportszolgáltatási szerződés pedig a nemo plus iuris elve alapján érvénytelen.

[8] A jogi érdekeltységük körében arra hivatkoztak, hogy az I. rendű alperesnek bejegyzett tagjai, akinek érdekében áll az I. rendű alperes hitelezőinek kielégítése, illetőleg a felszámolásnak a Cstv. 45/A. §, illetve 41. § szerint az I. rendű alperes tovább működésével történő lezárása. Az esetleges jogutód nélküli megszüntetés esetén pedig a fennmaradt vagyon a tagok között vagyoni hozzájárulásuk arányában kerül felosztásra a Cstv. 61. § (4) bekezdés és Ptk. 3:48. § (2) bekezdése szerint.

[9] Az alperesek a kereset elutasítását és a felperesek perköltség megfizetésére kötelezését kérték.

[10] Az I. rendű alperes hivatkozott arra, hogy a Fővárosi Törvényszék Cégbírósága időközben a felpereseket, valamint a korábbi tulajdonosokat a cégjegyzékből törölte, ezért vitatta, hogy a felperesek az I. rendű alperes tagjának minősülnének. Ennek azonban érvelése szerint nincs jelentősége, mivel a felperesek kereshetőségi joga tagként sem áll fenn. Az I. rendű alperes felszámolás alatt áll, képviselőre a felszámoló jogosult; a Cstv. 34. § (1) bekezdése szerint a tulajdonosnak a gazdálkodó szervezettel kapcsolatos külön jogszabályokban meghatározott jogai a felszámolás kezdő időpontjában megszűntek; a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet. Az értékesítés szabálytalanságával összefüggésben pedig hivatkoztak arra, hogy a felperesek keresetüket nem a Cstv.-re alapítottnan terjesztették elő, a szerződést a Cstv. 49. § (5) bekezdésében írt határidőben nem támadták meg, ekként a jogvesztés bekövetkezett; a Ptk. 6:95. §-ra alapított keresettel összefüggésben pedig nem jelölték meg a megsértett vagy megkerülni kívánt jogszabályt. A jogkövetkezmény tekintetében a kereset hiányosságát is állították.

[11] A II-IV. rendű alperesek elsődlegesen kérték a per megszüntetését, mivel a felperesek egyidejűleg terjesztettek elő megállapításra és marasztalásra irányuló keresetet, ami nem megengedhető keresethalmazat, továbbá a felperesek nem jelölték meg, hogy milyen okból terjesztettek elő a marasztalási kereset mellett megállapítási keresetet is; a kereset nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 170. § (2) bekezdés a) pontjának sem. Érdemi védekezésükben kérték a kereset elutasítását. Érvelésük szerint a felpereseknek nem áll fenn kereshetőségi joga: nem vettek részt félként az adásvételi szerződés megkötésében, az ügyben hozott döntés jogviszonyaikra közvetlenül nem hat ki, vonatkozásukban jogokat és kötelezettségeket nem keletkeztet és kötelezettség alóli szabadulást sem okoz. Sem az ügyvezetőt, sem a tagot nem jogosítja fel a Ptk. arra, hogy a gazdasági társaság által megkötött szerződést érvénytelenségre hivatkozással megtámadja. Értelmezésük szerint a felperesek lényegében a Cstv. 49. § (5) bekezdésére alapítják igényüket, csupán a Cstv.-ben foglalt speciális illetékességi és keresetindítási határidőkre vonatkozó rendelkezéseket kívánták megkerülni; a Cstv. 49. § (5) bekezdésében írt jogvesztő határidőt elmulasztották. Az előadott tényállítás és az érvényesíteni kívánt megjelölt jogok között nincs összefüggés, a kereset megalapozatlan, az abban foglalt érvelés téves.

[12] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéltével a keresetet elutasította és kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az I. rendű alperes részére 4 550 000 forint + áfa, a II-IV. rendű alperesek részére személyenként 1 350 200 forint perköltséget. Megállapította, hogy az 1 500 000 forint kereseti illetéket az állam viseli.

[13] A Ptk. 6:88. § (3) bekezdésének és az érvénytelenségi perekben felmerülő egyes eljárásjogi kérdésekről szóló 2/2010. (VI.28.) PK vélemény 10. a) és b) pontjának felhívása mellett vizsgálta a felperesek perbeli legitimációját. A jogi érdek ugyanakkor abban az esetben áll fenn, ha az ügyben hozott döntés a kezdeményező fél élet- és jogviszonyaira kihat, jogokat vagy kötelezettségeket keletkeztethet számára vagy valamely kötelezettség alóli szabadulását, illetőleg jogvédelmét eredményezi; annak van jelentősége, hogy az eljárás tárgyát képező határozat a fél jogát vagy törvényes érdekét érintheti-e. Rögzítette, hogy a

felperesek perbeli legitimációjukat a tagsági jogviszonyukra alapították, a tagsági viszony azonban ilyen közvetlen érdekeltséget nem alapoz meg. A Cstv. 34. § (1) és (2) bekezdése értelmében a felszámolás kezdő időpontjában a tulajdonos gazdálkodó szervezettel kapcsolatos külön jogszabályokban meghatározott jogai megszűnnek, a gazdálkodó szervezet vagyonával kapcsolatos jognyilatkozatot csak a felszámoló tehet. A felperesek által az I. rendű alperesnek kiadni kért vagyon a Cstv. 4. § (1) bekezdése alapján a felszámolási eljárás körébe tartozna és a 37. § (1) bekezdés szerint a hitelezői igények kielégítésének a fedezetéül szolgálna. A 2/2010. (VI.28.) PK vélemény (1) pontja értelmében harmadik személy kérelme alapján az alperesek egymás közötti jogviszonyának rendezése nem érhető el, mert a harmadik személynek jellemzően nem fűződik érdeke, különösen nem elismert jogi érdeke ahhoz, hogy az alperesek közötti jogviszonyok miként rendeződjenek. Az ezirányú kérelmet a perbeli legitimáció hiánya miatt kell elutasítani. A felperesek az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítása és jogkövetkezményeinek levonása esetén sem szereznének alanyi jogot vagyoni jellegű követelésre, illetőleg kötelezettségtől sem szabadulnának. A Cstv. 61. § (4) bekezdése alapján a keresetnek helyt adó ítélet a felperesek vagyonfelosztásra vonatkozó jogosultságát nem érintené, legfeljebb a felosztható vagyon mértékét; a hitelezők kielégítése után esetlegesen fennmaradó vagyon felosztásától függően a felpereseknek csak feltételeesen keletkezhetne követelése. A felperesek, mint az I. rendű alperes tagjai nem tekinthetők az I. rendű alperes által kötött szerződés vonatkozásában külső harmadik személynek, önálló keresetőségi joggal erre figyelemmel nem rendelkezhetnek. (EBH2006.1529, BH1997.124) A felperesek által hivatkozott jogszabályok [Cstv. 45/A. §, 41. §, 61. § (4) bekezdés és Ptk. 3:48. § (2) bekezdés] alapján az ügyben hozott döntés a felperesek számára jogokat vagy kötelezettségeket nem keletkeztet, annak eredményeként valamely kötelezettség alól nem szabadulnak, illetve jogvédelmet nem nyernek; gazdasági érdekük a jogi érdek fennállásának megállapítását nem alapozza meg (EBH2011.2327). A felperesek tehát aktív perbeli legitimációjukat nem igazolták, ezért a kereset elutasításának volt helye a szerződés érvénytelenségének érdemi vizsgálata nélkül.

[14] Nem találta indokoltnak jelen eljárás felfüggesztését a Fővárosi Törvényszék előtt 34.G.41.276/2024. szám alatt a társaság tagjai vonatkozásában folyamatban lévő perre, a Fővárosi Törvényszéken 34.G.41.276/2024. szám alatt a II. rendű alperes tagsági viszonyaival összefüggő perre, a Fővárosi Törvényszék előtt 8.G.42.033/2023. szám alatt üzletrész adásvételi szerződés hatálytalansága iránti perre, a Fővárosi Törvényszék előtt felszámolási kifogással kapcsolatos eljárásra és a Rendőr-főkapitányság-i Rendőr-kapitányság Bűnügyi Osztálya előtt 01010/680/2024.bü. szám alatt különösen nagy kárt okozó csalás büntettének megalapozott gyanúja miatt folyamatban lévő büntetőeljárásra tekintettel sem, mivel azok nem jelentik a jelen per előkérdesét a felperesek aktív perbeli legitimációjának hiányában.

[15] A pervesztes felpereseket a Pp. 82. § (1) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelezte az alperesek részére perköltség megfizetésére. Az ügyvédi munkadíjat az I. rendű alperes részére a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján, míg a II-IV. rendű alperesek javára az Ükr. 3. § (2) bekezdés a), b) és c) pontjai alapján állapította meg. Mivel a II-IV. rendű alpereseket ugyanaz a jogi képviselő képviselte, ezért a megállapított munkadíjat egyenlő arányban osztotta el II-IV. rendű alperesek között, hiszen a jogi képviselőjük valamennyi alperes nevében eljárva terjesztette elő a beadványait. Megállapította, hogy a felpereseket megillető személyes költségmentességre tekintettel az állam által előlegezett kereseti illeték összegét a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam viseli.

[16] A felperesek fellebbezésükben elsődlegesen kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítása körében a II-IV. rendű alperesek kötelezését az ingatlanról a III. rendű alperes tulajdonjogának törlésére és az I. rendű alperes tulajdonjoga visszajegyzésének tűrésére, valamint az I. rendű alperes kötelezését 235 000 000 forint megfizetésére a III. rendű alperes javára. Másodlagos fellebbezési kérelmükben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérték. Az alperesekkel, mint egyetemleges kötelezettekkel szemben az Ükr. 3. § (1) és (5) bekezdése szerinti mértékű perköltség iránti igény érvényesítettek.

[17] Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság a felperesek perbeli legitimációján kívül egyéb anyagi és eljárási kérdésekkel érdemben nem foglalkozott. Hangsúlyozták, hogy az üzletrész adásvételi szerződés megkötésének egyetlen célja az volt, hogy a felszámolás a hitelezői igények kielégítésével az ingatlan értékesítése nélkül lezárulhasson. A felszámoló tudott a megállapodásról, azonban a felszámolás megszüntetése iránti intézkedés helyett az ingatlant értékesítette. Kiemelték, hogy a felszámoló a cég utolsó értékkel bíró vagyontárgyát jelentő ingatlan árverezési eljárását előbb leállította, majd azt ismét értékesítésre hirdette meg; eljárása a Cstv. 48. § (3) és 54. § (1) bekezdéseibe ütközött; hiszen a hitelezők kielégítését lehetővé tévő fedezet már 2022. június 24-én rendelkezésre állt a felszámoló képviselőjében eljáró ügyvéd letéti számláján; a hitelezők az ingatlan eladása nélkül is kielégíthetőek lettek volna. A felszámoló ennek ellenére az adós cég érdekeit sértő, súlyosan észszerűtlen, a Cstv. 45/A. § (1)-(2) bekezdéseibe ütköző döntésével az ingatlan értékesítéséről döntött, azt a piaci ár 40%-áért adta el. A felszámolónak egyenrangú kötelezettsége a hitelezők kielégítése és az adós vagyonának megóvása; döntése következtében az I. rendű alperes 342 000 000 forint vagyonszertést szenvedett el. Mindez egyértelműen szembemegy a társadalom értékítéletével, a tisztesség követelményébe ütközik, amely a Ptk. 6:96. § szerint a jóerkölcsbe ütközés miatt a szerződés érvénytelenségét okozza; az elsőfokú bíróság mindezt nem értékelte. A felperesek vagyoni érdekét, azaz keresetösségi jogát bizonyítja, hogy az üzletrész adásvételi szerződést azért kötötték meg, hogy a perbeli ingatlant mentesítsék a kényszerértékesítéstől. Ha a felszámoló és a vevők betartják a megállapodást, a felperesek újra az I. rendű alperes tagjaivá válnak, üzletrészüket az ingatlan vagyont is megtestesíti. Ráműtattak, hogy a kereset is kitért arra, miszerint a II. rendű felperes határidőben regisztrált hitelező is, ami önmagában megalapozza vagyoni érdekelttségét. A felszámoló eljárásával összefüggésben hivatkoztak a BDT2019. 4036 szám alatt közzétett eseti döntésben kifejtettekre. Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság nem csupán a szerződés jóerkölcsbe ütközését nem vizsgálta, hanem a Cstv. 49/A. § (5) bekezdésének megsértése körében előadottakat sem.

[18] Másodlagos fellebbezési kérelmük alapjaként a Pp. 2. § (1) és (2) bekezdéseinek, 3. §-ának, 4. § (1) és (2) bekezdéseinek és 6. §-ának, továbbá 263. § (1) bekezdésének, 265. § (1) bekezdésének, 267. és 268. §-ainak, 275. és 276., valamint 279. §-ainak megsértést állították arra hivatkozva, hogy az elsőfokú bíróság tanúbizonyítás iránti indítványukat indokolás nélkül elutasította.

[19] Fellebbezésüket Pf.3. sorszám alatt kiegészítették azzal, hogy az elsődleges fellebbezési kérelem körében kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az apportszolgáltatási szerződés érvénytelenségének megállapítását és az eredeti állapot helyreállítása körében a perbeli ingatlanról a III. rendű alperes tulajdonjogának törlését, az I. rendű alperes tulajdonjogának visszajegyzését, az I. rendű alperes kötelezését a III. rendű alperes javára 235 000 000 forint megfizetésére; továbbá a IV. rendű alperes jelzálogjogának, vételi jogának, valamint a javára bejegyzett elidegenítési és terhelési tilalomnak a törlését.

[20] A II-IV. rendű alperesek csatlakozó fellebbezésükben kérték az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a felpereseket egyetemlegesen kötelezni a II-IV. rendű alperesek javára személyenként 4 550 000 forint perköltség megfizetésére. Hangsúlyozták, hogy az elsőfokú eljárásban az Ükr. 3. § (2) bekezdése szerinti mértékű ügyvédi munkadíjat perköltségként külön-külön szabályszerűen felszámították, mivel teljes egészében pernyertesek, perköltség iránti igényük alapos; az elsőfokú bíróság ugyanakkor a felperesek által megtérítendő perköltség mértékét személyenként 71%-kal mérsékelte. Jogi képviselőjük magas szintű badványokat szerkesztett és a tárgyalásokon akítván részt vett; a munkadíj arányos az elvégzett tevékenységgel. A felpereseket nem mentesíti a perköltség megfizetésének kötelezettsége alól az, ha azonos jogi képviselővel jártak el, hiszen önálló jogi és gazdasági érdekek mentén vettek részt a perben. Hivatkoztak a BDT2019. 3965 szám alatti és a Kúria Pfv.20.887/2023/6. szám alatti döntésekben kifejtettekre.

[21] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesek perköltségben való marasztalását kérte. Kiemelte, hogy a felperesek keresetükben az adásvételi szerződés érvénytelenségét a Ptk. 6:95. § (1) bekezdésére alapították; a fellebbezés azonban ezt a hivatkozást már nem tartalmazza. Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg a felperesek keresetösség jogának hiányát, ezzel összefüggésben részletesen idézte a Fővárosi Törvényszék 11.G.41.015/2020/76-II. és a Fővárosi Ítéltábla 14.Gf.40.170/2022/6-II. szám alatti ítéleteit. Rámutatott továbbá, hogy a felszámolás megszüntetése érdekében szükséges kérelem benyújtása az üzletrész vevőinek kötelezettsége volt, a felszámolónak erre nincs jogköre, a szerződés jóerkölcsbe ütközése nem állapítható meg annak alapján, hogy a felszámoló nem kérte az eljárás megszüntetését. A felperesek elálltak az üzletrész adásvételi szerződéstől és pert indítottak a változásbejegyző végzés ellen, ami akadálya volt a felszámolás megszüntetése iránti kérelem előterjesztésének. Időközben új hitelezői igényeket jelentettek be felperesi érdekkörbe tartozó hitelezők, ami szintén akadályozta a felszámolás lezárását; a felszámolónak törvényi kötelezettsége volt az ingatlan értékesítése. Az időközben befejeződött peres eljárás következményeként a felperesek nem tagjai az I. rendű alperesnek; az üzletrész adásvételi szerződés alapján is csak akkor válhattak volna újra taggá, ha a 235 000 000 forint kölcsönt visszafizetik, amelynek fedezete nem igazolt. Az ingatlan valós értékének megállapítását éppen a felperesek akadályozták meg; a felperesek keresetükben feltűnő értékaránytalanságra nem hivatkoztak, így ez nem lehet a jóerkölcsbe ütközés alapja. A másodlagos fellebbezési kérelem szintén megalapozatlan: az elsőfokú bíróság ítéletét a felperesek aktív perbeli legitimációjának hiányára alapította, amelyhez bizonyítás nem volt szükséges; az I. rendű alperes törvényes képviselője és jogi képviselője tanúként meghallgatása perbeli legitimációjukat nyilvánvalóan nem alapozná meg. Az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mérsékelése nem indokolt.

[22] A II-IV. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték, annak helyes ténybeli és jogi indokai alapján. A másodfokú eljárással összefüggésben a felpereseket egyetemlegesen kérték kötelezni a II-IV. rendű alperesek javára személyenként 2 275 000 forint ügyvédi munkadíj és a 383 976 forint csatlakozó fellebbezési illeték megfizetésére. Érvelésük szerint a Ptk. 6:96. §-ára alapítva a felperesek részéről kereset nem volt előterjesztve, a kereset a Pp. 373. § (1) bekezdése alapján a fellebbezésben és a másodfokú eljárás során nem változtatható meg. Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg a felperesek aktív perbeli legitimációjának hiányát, ami a jóerkölcsbe ütközésre alapított semmisség esetén is irányadó; ezen kereset sem vizsgálható érdemben. A felperesek Cstv. 49. § (5) bekezdésének körébe eső hivatkozásaival összefüggésben pedig a keresetindítás jogvesztő határideje eltelt. A felperesek keresetösség jogát a Cstv. 41. § és 45/A. § sem alapozza meg; a felszámolónak a Cstv. 49. §-a szerint kötelezettsége volt a vagyon értékesítése, a befolyt vételár nem a volt tagokat, hanem a hitelezőket illeti. A

felperesek vélt tagsági viszonyuk alapján nem formálhatnak közvetlen igényt a perbeli ingatlanra; a Ptk. 6:88. § (3) bekezdésében meghatározott egyik feltétel sem áll fenn, jogi érdekeltségük hiányában a keresetet el kellett utasítani. Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértés nélkül mellőzte a felajánlott bizonyítást.

[23] A felperesek a csatlakozó fellebbezési ellenkérelmükben hivatkoztak arra, hogy a II-IV. rendű alpereseket önállóan nem illeti meg az igényelt ügyvédi munkadíj, mivel ugyanazon jogi képviselő jár el a képviselőjükben, aki egy beadványban, azonos ténybeli és jogi indokokra hivatkozva terjesztette elő védekezésüket. Az igényelt kirívóan magas ügyvédi munkadíj az arányosság és tisztesség követelményébe ütközik. Az ügyvédi megbízási szerződés szabad megállapodásának korláta a munkadíj bíróság általi mérséklésének lehetősége, az érvényesített munkadíj nem áll arányban az elvégzett tevékenységgel, kirívóan eltúlzott. Pf.10. sorszám alatt más eljárásban keletkezett beadványt csatoltak annak igazolására, hogy a felszámolónak is kötelezettsége lett volna a felszámolási eljárás megszüntetését kérni; illetve ami igazolja, hogy a felszámoló is részese volt az üzletrész átruházásra vonatkozó megállapodásnak.

[24] A felperesek az I. rendű alperes és a II-IV. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmeire tett észrevételeikben a fellebbezést fenntartották. Kiemelték, hogy a Fővárosi Törvényszék és Fővárosi Ítéltábla felhívott döntései eltérő tényálláson alapulnak, mivel azon perekben a perbeli megállapodást nem értékelték, hiszen az az ingatlanok értékesítését célzó adásvételi szerződés után jött létre. Hangsúlyozták az üzletrész adásvételi szerződés jelentőségét és megismételték a fellebbezésben írtakat.

[25] Az ítéltábla a felperesek fellebbezését megalapozatlannak, a II-IV. rendű alperesek csatlakozó fellebbezését alaposnak találta.

[26] A felperesek ugyan másodlagosan kérték az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését az eljárás lényeges szabályainak megsértése miatt, azonban mivel a Pp. 383. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatára csak akkor kerülhet sor, ha az ítélet hatályon kívül helyezése nem indokolt, az ítéltábla elsőként ezen fellebbezési kérelem megalapozottságát vizsgálta. A felperesek eljárási szabálysértésként lényegében az általuk felajánlott tanú-bizonyítás mellőzésére hivatkoztak. A Pp. 263. § (1) bekezdésében rögzített szabad bizonyítás elve szerint a bíróság alakoszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához vagy meghatározott bizonyítási eszközök alkalmazásához nincs kötve. A bíróság továbbá nem kötött a fél bizonyítási indítványaihoz sem [Pp. 276. § (3) bekezdés], azaz nem köteles valamennyi bizonyítási indítványnak eleget tenni, azonban mellőzés esetén az ítélet indokolásában számot kell adnia azokról az okokról, amelyek miatt a fél által felajánlott bizonyítást mellőzte [Pp. 346. § (5) bekezdés]. A perben a Pp. 276. § (1) bekezdése értelmében bizonyítás elrendelésére a per eldöntéséhez szükséges tények megállapítása érdekében van lehetőség; a Pp. 276. § (5) bekezdése szerint a bíróság mellőzi a bizonyítás elrendelését vagy a már elrendelt bizonyítás lefolytatását, ha az a jogvita elbírálása szempontjából szükségtelen.

[27] Az elsőfokú bíróság ítéletében számot adott a bizonyítás mellőzésének okáról, amellyel az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett. A felperesek keresetességi jogának fennállása vagy hiánya – a később kifejtettek szerint - nem igényelt bizonyítást, az elsőfokú bíróság ezért a bizonyítási indítvány teljesítését eljárási szabálysértés nélkül mellőzte, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése a Pp. 381. § alapján a felperesek által hivatkozott okból nem volt indokolt. Az ítéltábla maga sem észlelt olyan, a másodfokú eljárásban nem orvosolható és az érdemi döntésre is kiható lényeges eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indokolta volna.

[28] A II-IV. rendű alperesek fellebbezési ellenkérelmére tekintettel rögzíti az ítéltábla, hogy habár a felperesek az ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés

érvénytelenségével összefüggésben a keresetlevélben valóban csak a Ptk. 6:95. § (1) bekezdésére hivatkoztak, a perfelvételi szakaszban előterjesztett 42. sorszámú – eljárás felfüggesztésére irányuló – beadványukban ezen szerződés érvénytelenségét már a Ptk. 6:96. § (1) bekezdése szerint, annak jóerkölcsbe ütköző jellegére tekintettel is állították, amely a Pp. 7. § 12. pontjának a) alpontja szerinti keresetváltoztatásként minősül, amelynek előterjesztésére a felperes a Pp. 185. § (1) bekezdése szerint jogosult volt. Ekként arra az alperesek megalapozatlanul hivatkoztak, hogy az nem volt az elsőfokú eljárás tárgya. Az ítéltábla észlelte, hogy az elsőfokú bíróság eljárása ezzel összefüggésben nem felelt meg a Pp. 185. § (2) és (5) bekezdésében írtaknak: ezen beadványt ugyan kézbesítette az alpereseknek, és azt a 2025. február 19. napján megtartott tárgyaláson a perfelvétel lezárását megelőzően a felperes jogi képviselője is előadta, amelyre az alperesek jogi képviselői akként nyilatkoztak, hogy eddigi nyilatkozataikat fenntartják; de az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben ellenkérelem előterjesztésére az alpereseket nem hívta fel; a felperes egyes kereseteinek egymáshoz való viszonyát sem tisztázta. Ezen eljárási szabálysértés ugyanakkor a per érdemi elbírálására nem hatott ki, mivel az elsőfokú bíróság a később kifejtettek szerint valamennyi érvénytelenségi okra vonatkozóan helytállóan állapította meg a felperesek keresetelési jogának hiányát. Az ítéltábla ezért a Pp. 370. § (3) bekezdése szerinti eljárást mellőzte és a fellebbezést, csatlakozó fellebbezést érdemben bírálta el.

[29] Az elsőfokú bíróság a tényállást a kereset elbírálásához szükséges mértékben feltárta, azt a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg és annak alapján helytálló döntést hozott, amelynek indokait is osztotta az ítéltábla.

[30] A felperesek keresete az ingatlan adásvételi szerződés és apportszolgáltatási szerződés érvénytelenségének megállapítását és ennek jogkövetkezményei levonását célozta. A felperesek nem vitatottan ezen szerződések egyikében sem vettek részt félként, ezért az elsőfokú bíróságnak a Ptk. 6:88. § (3) bekezdése alapján az érvénytelenség tényleges vizsgálatát megelőzően tisztáznia kellett a felperesek vitatott keresetelési jogának fennállását. A kereset érdemi vizsgálatára kizárólag abban az esetben kerülhetett volna sor, ha a felperesek aktív perbeli legitimációja fennáll; amennyiben ez nem állapítható meg, a bíróságnak az érvénytelenség érdemi vizsgálatát mellőzve a kereset elutasításáról kell döntenie (Kúria Pfv.20195/2021/9.).

[31] A keresetelési jog anyagi jogi kérdés, megléte a felpereseknek a per tárgyává tett anyagi jogi igénye tekintetében fennálló, védendő jogi érdekét feltételezi; amely jogi érdek a jog által szabályozott érdekeltséget: jogszabályban biztosított jogot, érvényesíthető igényt, azaz jogszabályra hivatkozással bemutatható érdekeltséget jelent (BH 2019.169.) A keresetelési jog fennállása az állított jogi érdek és a támadott jogviszony közötti közvetlen, konkrét és szoros összefüggés esetén állapítható meg (Kúria Pfv.I.20.796/2018., BH2019.224.). Ahogyan az elsőfokú bíróság is helytállóan kifejtette: az elismerhető jogi érdeknek túl kell mutatnia az ügghöz kapcsolódó gazdasági vagy egyéb érdekeltségen; a felpereseknek a támadott szerződésből fakadó és az érvénytelenségi keresettel, restitúciós igény érvényesítésével orvosolható jogsérelmet, a jogaikra/kötelezettségeikre kiható érdekeltséget kellett volna a perben igazolniuk (Kúria Pfv.VI.20.293/2018., BH 2019.169.). Önmagában a szerződés megkötésében részt nem vevő harmadik személyeknek szerződés érvénytelenségének megállapítására nincs aktív perbeli legitimációja (keresetelési joga), ha az általa előadottak nem jogi, hanem pusztán gazdasági érdek körében értékelhetők (Kúria Pfv.20195/2021/9.).

[32] A felperesek keresetlevelükben és az elsőfokú eljárás során is jogi érdeküket arra alapították, hogy az I. rendű alperes tagjai; az elsőfokú bíróság a Pp. 342. § (3) bekezdéséből következően jogi érdekük fennállását állított tagsági jogviszonyukra tekintettel vizsgálhatta. A felperesek fellebbezésükben iratellenesen állították, hogy már a

keresetlevélben is hivatkoztak arra, miszerint a II. rendű felperes egyben az I. rendű alperes hitelezője is; mivel a keresetlevél részletes tényállítást tartalmazó részében csupán az érvénytelenségi okok körét nem érintőnek állították, hogy az ingatlan értékesítésére kiírt pályázat során több szabálytalanság is történt, és kizárólag ezzel összefüggésben nyilatkoztak a II. rendű felperes hitelezői minőségére (9. oldal). A Ptk. 6:88. § (3) bekezdésével összefüggésben kizárólag tagsági jogviszonyukra hivatkoztak a Ptk. 3:88. § (1) és 3:48. § (2) bekezdéseinek, valamint a Cstv. 41. §, 45/A. § és 61. § (4) bekezdésének felhívása mellett. A felperesi jogi képviselő 15. sorszám alatti, az eljárás felfüggesztésére irányuló beadványában pedig kifejezetten azon jogi álláspontját hangsúlyozta, hogy amennyiben „a felperesek a másik eljárás eredményeként nem tagjai az alperesi társaságnak, úgy a per lefolytatása okafogyottá válik, mivel mint a társaság hitelezői úgy már nem rendelkeznek perbeli legitimációval”. A bíróság érdemi döntése nem terjedhet ki olyan jogra, amelyet a fél a perben nem állított; a fél magánautonómiáját tiszteletben tartva nem dönthet a kereset szerinti kérelemnek megfelelően olyan jogalapon, amely eltérő a fél jogállásától, még akkor sem, ha a fél esetlegesen tévedésből jelölte meg a jogát rosszul és az eltérő jogot a perben állított és bizonyított tények egyébként megalapozzák [a Pp. 342. § (3) bekezdéséhez fűzött miniszteri indokolás]; ebből következően az elsőfokú bíróság a felperesek esetleges hitelezői minőségére alapítottan – saját jogi érvelésükkel szemben – keresetőségi jogukat nem vizsgálhatta. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az I. rendű felperes vonatkozásában a felperesek maguk sem állították, hogy az I. rendű alperes hitelezője lenne; a II. rendű felperes hitelezői minősége – még ha az vizsgálható lett volna és fennáll – sem alapozná meg az I. rendű felperes aktív perbeli legitimációját. A felperesek a fellebbezésben ugyan már valóban hivatkoztak arra, hogy a II. rendű felperes hitelezőként keresetőségi joggal bír a felszámolási eljárásban megkötött adásvételi szerződés érvénytelenségének megállapítására, azonban ezen hivatkozásuk a Pp. 373. § (1) bekezdésébe ütközött, az ezért nem volt vizsgálható.

[33] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy állított tagsági viszonyuk a felperesek keresetőségi jogát nem alapozza meg, az ítéltábla az ezzel összefüggésben kifejtett indokokat is osztotta, azt megismételni nem kívánja, csupán utal az e körben következetes bírói gyakorlatra, amely szerint az adós gazdasági társaság tagja (illetve tulajdonosa, ügyvezetője) nem kérheti perbeli legitimáció hiányában az alperesek által felszámolási eljárásban kötött adásvételi szerződés érvénytelensége megállapítását, jogkövetkezmény levonását (Kúria Pfv.VI.21.691/2013/8., Pfv.20741/2017/8., BH2000.368, ÍH 2021.83.). Egyetértett a felperesekkel annyiban, hogy a felszámoló által kötött adásvételi szerződéseket az, akinek a megtámadáshoz jogi érdeke fűződik, a Ptk. alapján is megtámadhatja (EBH2013.G.5., BH2009.216.); azonban igazolnia kell, hogy az érvénytelenség közvetlenül kihat jogaira és kötelezettségeire. Az elsőfokú bíróság ezzel összefüggésben helytállóan tulajdonított jelentőséget a Cstv. 34. § (1) és (2) bekezdéseinek, valamint annak, hogy a felperesi keresetnek helyt adó döntés esetén is az az eredeti állapot helyreállítása következtében az ingatlan a Cstv. 4. § (1) bekezdése alapján a felszámolási vagyon körébe tartozna és a 37. § (1) bekezdése szerint a hitelezői igények kielégítésének a fedezetétül szolgálna, míg a vételárát a felszámolás alatt álló I. rendű alperes vagyonának terhére kellene megfizetni. Arra vonatkozóan nincs adat, hogy erre megfelelő anyagi forrás állna rendelkezésre, mint ahogyan arra sem, hogy ez esetben a felszámolás a hitelezők teljes kielégítésével és az adós továbbműködésével lezárható lenne (az sem bizonyított, hogy az üzletrész átruházási szerződés alapján megfizetett összeg egyáltalán rendelkezésre áll). A felszámolás folytatása esetén ismételten az ingatlan értékesítésére kerülhet sor, az csupán a felperesek állítása, hogy az lényegesen magasabb vételár mellett is lehetséges, és az esetleges jogutód nélküli megszűnés esetén lesz a tagok között felosztható vagyon. Mindezek továbbá még bizonyítottságuk esetén is csupán a felperesek közvetett és feltételes gazdasági érdekét jelentik, de még tagsági jogviszonyuk fennállása (amelyet a felperesek a perben nem

igazoltak) esetén sem hat ki közvetlenül a jogaikra vagy kötelezettségeikre, így nem jelenti a jogi érdekük fennállását az alperesek által megkötött szerződés érvénytelenségének megállapítására.

[34] A felperesek keresetösségi joguk fennálltának alátámasztására hivatkoztak arra is, hogy az üzletrész adásvételi szerződést kizárólag azért kötötték meg, hogy a felszámolás a hitelezői igények kielégítésével az ingatlan értékesítése nélkül lezárulhasson, amely megállapodásról a felszámoló is tudott. Ez azonban csupán a felperesek gazdasági érdekét támasztja alá; az üzletrész adásvételi szerződés elkülönült jogügylet, a szerződés felperesek által előadott céljának értékelése mellett sem hat ki közvetlenül az ingatlan adásvételi szerződés érvénytelensége a felperesek jogaira vagy kötelezettségeire, esetleges jogvédelmük sem csak ezen keresztül biztosítható (utal arra az ítéltábla, hogy a felperesek saját nyilatkozatuk szerint az üzletrész adásvételi szerződéstől elálltak; illetve pert is indítottak ezen szerződéssel összefüggésben.) Erre is tekintettel az ezzel összefüggésben felajánlott bizonyítás foganatosítása szintén szükségtelen.

[35] Az elsőfokú bíróság mindemellett arra is helytállóan mutatott rá, hogy a 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 11. pontja értelmében a harmadik személy kérelme alapján az alperesek egymás közötti jogviszonyának rendezése nem érhető el, az erre előterjesztett kérelmet a legitimáció hiánya miatt el kell utasítani.

[36] Az elsőfokú bíróság mindezekre tekintettel jogszabálysértés nélkül állapította meg, hogy a felperesek nem rendelkeznek keresetösségi joggal az ingatlan adásvételi szerződés és apportszolgáltatási szerződés érvénytelenségének megállapítása iránti kereset előterjesztésére sem annak jogszabályba ütközése, sem jóerkölcsbe ütközése miatt, sem a Cstv-re alapított semmisségi okok alapján [Utóbbival összefüggésben az alperesi ellenkérelemre tekintettel megjegyzi az ítéltábla, hogy a felszámoló általi értékesítés a Cstv. 49. § (5) bekezdésén felüli, Ptk.-n alapuló semmisségi okra hivatkozással is támadható; azonban, ha a hitelező által előadottak tartalmukban a Cstv. 49. § (5) bekezdésében foglaltaknak felelnek meg, úgy a Ptk. szabályai alapján a kereset nem vizsgálható; a Cstv. 49. § (5) bekezdésében meghatározott jogvesztő határidő elmulasztása után nincs lehetőség arra, hogy a hitelező az ebbe a körbe tartozó tényállás alapján a Ptk.-ban megjelölt érvénytelenségi okokra hivatkozással támadja a szerződést (Kúria Gfv.30.320/2012/9.)]. A bíróság a felperesek aktív perbeli legitimációjának hiányában a szerződések érvénytelenségét a felperesek által megjelölt egyik jogalapon sem vizsgálhatta; a fellebbezésben ezzel összefüggésben előadottak nem bírtak jelentőséggel.

[37] Az ítéltábla ugyanakkor megalapozottnak találta a II-IV. rendű alperesek elsőfokú perköltséget érintő csatlakozó fellebbezését.

[38] Az elsőfokú eljárás során az ugyanazon jogi képviselőt megbízó II-IV. rendű alperesek perköltségüket egymástól függetlenül, elkülönülten az Ükr. 3. § (2) bekezdése alapján számították fel. A pert indító, jogi képviselővel eljáró felpereseknek már a kereset benyújtása-kor is számolniuk kellett azzal, hogy pervesztességük esetén a pertárgy értékéhez igazodó, a jogszabályban meghatározott összegű perköltséget kötelesek megtéríteni (Fővárosi Ítéltábla Pf.20.676/2022/16.) valamennyi alperesnek, akik valamennyien jogi képviselőükről kötelesek gondoskodni a Pp. 72. § (1) bekezdése alapján. Az, hogy az alperesek ezen jogosultságuk ellenére ugyanazon jogi képviselőt bízták meg a képviselőjükkel, nem mentesíti a felpereseket a jogszabályban előírt perköltség megfizetésének kötelezettsége alól (Fővárosi Ítéltábla Pf.20.889/2021/3.) és nem jelenti, hogy a részükre megállapítható perköltséget az egy alperest illető perköltség összegére lehetne csökkenteni (Debreceni Ítéltábla Pf.II.20.308/2023/7.) Az Ükr. 3.§ (6) bekezdése a bíróság részére lehetőséget ad arra, hogy az elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban nem álló ügyvédi munkadíjat mérsékelje. Az ügyvédi munkadíj az elvégzett munka ellenértéke,

ezért csak abban az esetben tekinthető aránytalannak, ha a perbeli képviselőt bármely részében nem tekinthető ténylegesen elvégzett tevékenységnek; a konkrét ügy adataival alátámasztottan, az ügyvéd tényleges tevékenységének eljárásjogi szempontú értékelésével az állapítható meg, hogy az ügyvéd a szerződéses kötelezettségét nem teljesítette maradéktalanul, a megbízási szerződés szerinti feladatát – bizonyos részében – nem végezte el (Kúria Gfv.30.280/2024/5.). Kétségtelen, hogy a II-IV. rendű alperesek a perben azonos jogi képviselővel jártak el, védekezésük ténybeli és jogi alapja is azonos volt, amely a kifejtett tevékenységhez kapcsolódóan lehetőséget adhat a munkadíj mérséklésére. Az ítéltábla ugyanakkor jelen perben ezt nem találta indokoltnak. Ezzel összefüggésben mérlegelte, hogy a magas pertárgyérték magasabb ügyvédi felelősséggel jár, amelynek az ügyvédi munkadíjban is kifejezésre kell jutnia (BDT2019.3965.); több személy képviselője esetén ez a felelősség a jogi képviselőt több személlyel szemben terheli, amelyet a munkadíj megállapítása körében szintén értékelni kell. Azt is értékelni szükséges, hogy a peres képviselő ellátása a konkrét eljárásjogi cselekményeken kívül magában foglalja a per hatékony és időszerű befejezése, a perkoncentráció elvének, az eljárástámogatási kötelezettségnek való megfelelés érdekében végzett, a bírósági eljárással szorosan összefüggő tevékenységét; az ügyvédi költség része az ügyfélkapcsolati időtartam is (Kúria Pfv.20.887/2023/6.), amely utóbbi több fél képviselőjének ellátása esetén szükségszerűen megnövekszik. Az alperesi jogi képviselő a megbízási szerződés szerinti feladatát valamennyi általa képviselt alperes vonatkozásában maradéktalanul ellátta. Az ügyvédi munkadíj megállapításánál nem lehet a fél terhére értékelni, ha azért kerül sor kevesebb vagy rövidebb beadvány előterjesztésére, mert beadványai tartalmazzak minden, az ügy eldöntése szempontjából lényeges hivatkozást, azokat egyszerre adják elő, nem nyújtanak be felesleges, ismétlést tartalmazó előkészítő iratokat (Debreceni Ítéltábla Pf.IV.20.228/2022/7.). Az ítéltábla az ügyvédi munkadíj mérséklésének kivételes jellegére is tekintettel jelen perben nem találta indokoltnak a II-IV. rendű alperesek javára az Ükr. 3. § (2) bekezdés a)-c) pontjai szerint megállapítható ügyvédi munkadíj mérséklését, ezért a felpereseket a II-IV. rendű alperesek javára az ekként számított személyenként 4 550 000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

[39] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján a perköltség tekintetében részben megváltoztatta, azt meghaladóan helybenhagyta.

[40] A felperesek mind a fellebbezés, mind a csatlakozó fellebbezés vonatkozásában teljes egészében pervesztesek lettek, a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján a másodfokú eljárással felmerült költségeiket maguk kötelesek viselni, míg a Pp. 83. § (1) bekezdése szerint kötelesek megtéríteni az alperesek másodfokú eljárással felmerült költségeit. Az I. rendű alperes a másodfokú eljárásra az Ükr. 3. § (5) bekezdése alapján számított fel ügyvédi munkadíjat. A fellebbezés, mint a másodfokú eljárás megindítását jelentő beadvány előterjesztésének időpontjára tekintettel jelen másodfokú eljárásban az ügyvédi költségre már a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet volt irányadó, azonban a Pp. 2. § (2) és 341. § (1) bekezdésből következően az ítéltábla nem állapíthatott meg magasabb összegű perköltséget az I. rendű alperes számára az általa felszámítottnál. A korábban hatályban volt Ükr. szerint az I. rendű alperest 2 275 000 forint ügyvédi munkadíj illette volna, az ítéltábla ezért ennek áfával növelt összegében, mint másodfokú perköltségben marasztalta a felpereseket.

[41] A II-IV. rendű alperesek a másodfokú eljárással összefüggésben szintén az Ükr. alapján számítottak fel ügyvédi munkadíjat; az ítéltábla a kifejtettek szerint a felpereseket javukra is személyenként 2 275 000 forint ügyvédi munkadíjban marasztalta. A II-IV. rendű alperesek csatlakozó fellebbezésükkel összefüggésben kizárólag a megfizetett illeték

megtérítésére tartottak igényt. Az általuk vitatott követelésrész összege fejenként 3 199 800 forint volt; a csatlakozó fellebbezés illetéke személyenként az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. § (4) bekezdése szerint 127 992 forint; az ítéltábla ekként összesen a felpereseket a II-IV. rendű alperesek javára személyenként 2 402 992 forint másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte.

[42] A felperesek személyes költségmentessége folytán a meg nem fizetett 2 500 000 forint fellebbezési illeték a Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontja és 102. § (6) bekezdése szerint az állam terhén marad.

Debrecen, 2025. július 3.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Bakó Pál s.k. bíró